

Werkinstructie SUA

Openbaar

Aan	Directeuren IND cc DDMB
Van	Hoofddirecteur IND
Nummer & Titel	WI 2018/20 Nader onderzoek in de nareisprocedure
Kenmerk (digijust)	
Hoofdtak	Asiel
Relatie met	Vc paragraaf C1/4.4.6 en C2/4.1
Publicatiedatum	21-12-2018
Geldig vanaf	21-12-2018
Geldig tot en met	21-12-2019
Bijlage(n)	Geen

1. Inleiding

In deze werkinstructie wordt uiteengezet wanneer nader onderzoek, zoals DNA-onderzoek of een nader (identificerend) gehoor, kan worden aangeboden in de nareisprocedure.

Deze werkinstructie is van toepassing op aanvragen waarin de identiteit van de na te reizen vreemdeling en de familierechtelijke relatie met referent moet worden aangetoond of aannemelijk moet worden gemaakt. (zie hoofdstuk C1/4.4.6 en C2/4.1 Vc).

2. Algemeen

Het uitgangspunt in de nareisprocedure is dat de identiteit van de nareiziger en de familierechtelijke relatie met de referent middels officiële documenten wordt aangetoond.

In deze werkinstructie wordt uiteengezet op welke wijze de identiteit en de familierechtelijke relatie vastgesteld kunnen worden, al dan niet door het overleggen van officiële documenten. Als algemene werkwijze geldt het volgende.

In het geval dat de nareiziger geen officiële documenten kan overleggen voor het aantonen van de identiteit en/of de familierechtelijke relatie, geldt dat de reden hiervoor kenbaar moet worden gemaakt. Dit is van belang voor de vaststelling of sprake is van bewijsnood. Daarnaast dient de nareiziger zijn identiteit en/of de familierechtelijke relatie zoveel mogelijk aannemelijk te maken met andere, niet- officiële, oftewel indicatieve, documenten. De vraag of er sprake is van bewijsnood, in combinatie met al dan niet overgelegde indicatieve documenten, is van belang voor de beoordeling of nader onderzoek kan worden aangeboden.

In de nareisprocedure wordt allereerst beoordeeld of de identiteit van de nareiziger vast staat. Ten aanzien van het aantonen van de identiteit geldt dat de nareiziger ingevolge artikel 1.26 van het Vb, zijn identiteit aan dient te tonen met een officieel door de autoriteiten van het land van herkomst daartoe afgegeven identificerend document, bij voorkeur een geldig document voor grensoverschrijding (paspoort). Dergelijke documenten moeten tenminste een pasfoto, de geboorteplaats en geboortedatum van de vreemdeling bevatten. Als de nareiziger geen officieel document over kan leggen,

dient de reden hiervan kenbaar te worden gemaakt. Tevens dient de nareiziger zoveel mogelijk indicatieve documenten te overleggen om zijn identiteit aannemelijk te maken. Als de identiteit van de nareiziger niet vast staat, of niet aannemelijk kan worden gemaakt, dan wordt in beginsel niet toegekomen aan de beoordeling of er sprake is van een gezinsband met de referent. Niet duidelijk is immers wie iemand is.

De identiteit van referent is met de verlening van de asielstatus vast komen te staan. In de nareisprocedure wordt dan ook in beginsel van deze identiteit uitgegaan, tenzij sprake is van contra-indicaties waardoor twijfel aan die identiteit ontstaat. In dat geval dient eerst uitsluitel over de identiteit van referent te worden verschaft.

Naast het aantonen of aannemelijk maken van de identiteit van de nareiziger, is het van belang dat de familierechtelijke relatie tussen de nareiziger en referent vast komt te staan. Ook ten aanzien van deze beoordeling is het uitgangspunt dat dit middels officiële documenten gebeurt. Afhankelijk van de familierechtelijke relatie tussen de nareiziger en referent kan dit bijvoorbeeld een huwelijksakte zijn, een document dat het partnerschap aantoont, of een geboorteakte. Als er geen officiële documenten beschikbaar zijn, dient de reden hiervan kenbaar te worden gemaakt (bewijsnood). Daarnaast dienen zoveel mogelijk indicatieve documenten te worden overgelegd om de familierechtelijke relatie van de nareiziger met referent alsnog aannemelijk maken.

Officiële en/of indicatieve documenten ten aanzien van de familierechtelijke relatie zijn door hun aard andere documenten dan de documenten die overgelegd kunnen en dienen te worden ten aanzien van de identiteit. Met een familierechtelijk document wordt immers een ander rechtsfeit aangetoond dan met een identiteitsvaststellend document. Er zullen dus zowel voor de identiteit, als voor de familierechtelijke relatie, afzonderlijk documenten overgelegd moeten worden. Het kan wel zo zijn dat als er documenten worden overgelegd ten aanzien van de identiteit, én documenten ten aanzien van de familierechtelijke relatie, er een versterkende werking van de combinatie van deze documenten uit kan gaan. Er kan dan met meer zekerheid worden uitgegaan van de juistheid van de gegevens.

Documenten die in de nareisprocedure overgelegd worden, dienen te zijn afgegeven door de daartoe bevoegde autoriteiten van het land waar het rechtsfeit, bijvoorbeeld de geboorte of het huwelijk, plaats heeft gevonden. Dat geldt met name ten aanzien van de officiële documenten. Daarnaast geldt dat van nareizigers niet verlangd wordt dat zij zich wenden tot de autoriteiten van het land waar referent de nationaliteit van heeft.

Er zijn situaties mogelijk waarin–aanvullend op de overgelegde officiële documenten–, nader onderzoek nodig is. Van een dergelijke situatie kan bijvoorbeeld sprake zijn als aan documenten uit een bepaald gebied geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend omdat de omstandigheden waaronder de documenten zijn afgegeven tot de conclusie leiden dat de documenten als onvoldoende betrouwbaar worden beschouwd. Nader onderzoek kan dan noodzakelijk zijn om te beoordelen of wordt voldaan aan de voorwaarden van afgifte van de mvv.

In het geval dat nader onderzoek wordt aangeboden en de nareiziger en/of referent zijn om welke reden dan ook niet in de gelegenheid om van dit aanbod gebruik te maken, dan komen de gevolgen hiervan voor rekening en risico van de nareiziger. Veelal zal het gevolg hiervan zijn dat de nareisaanvraag wordt afgewezen.

3. Hoe wordt bepaald of nader onderzoek aan de orde is?

3.1. Zijn er officiële documenten?

Als er officiële documenten ten aanzien van de identiteit en/of de familierechtelijke relatie over zijn gelegd, dan vormen deze documenten in principe het uitgangspunt. Als de documenten op de juiste wijze voorzien zijn van legalisatie, dus ook op de juiste wijze voorzien zijn van legalisatie door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dan kan worden uitgegaan van de juistheid van deze documenten, behoudens contra-indicaties.

Alle officiële documenten dienen altijd eerst onderzocht te worden door Bureau Documenten.

Bureau Documenten onderzoekt originele documenten. Als slechts een kopie voorhanden is, kan contact opgenomen worden met het Bureau Documenten om te bepalen of onderzoek zinvol is.

Conclusie van het documentonderzoek op basis waarvan de documenten kunnen dienen als bewijs, zijn de volgende.

Soorten conclusie gradaties in waarschijnlijkheidsconclusie:	Mate van zekerheid conclusie:
“echt”	Absolute zekerheid.
“met aan zekerheid grenzende Waarschijnlijkheid echt”	Bijna absolute zekerheid.
“hoogstwaarschijnlijk echt”	Grote mate van zekerheid.
“waarschijnlijk echt”	Behoorlijke mate van zekerheid.
“zeer wel mogelijk echt”	Iets minder zekerheid dan de conclusie “waarschijnlijk”.
“mogelijk echt”	Laagste vorm van zekerheid.

De conclusie over de **echtheid** van het document geeft een oordeel over het document zonder enige personaliagegevens, zonder handtekeningen, stempelafdrukken, legeszegels en zonder een oordeel over de afgifteperiode.

De conclusie over de **opmaak en afgifte** van het document geeft een oordeel over de wijze van invulling van de personalia, en over de handtekeningen, stempelafdrukken, legeszegels en andere toevoegingen die zich op het document bevinden bij afgifte door de autoriteiten. Hieronder worden ook Apostilles en legalisaties door Nederlandse vertegenwoordigingen verstaan. De conclusie over de **inhoud** van het document geeft een oordeel over het plaatsvinden of vaststellen van het (recht)sfeit.

Indien één van de bovenstaande positieve waarschijnlijkheid conclusies is getrokken en er voor het overige geen reden is om te twijfelen aan de inhoud van het document, kan in beginsel worden uitgegaan van de authenticiteit van dit document. De genoemde waarschijnlijkheidsconclusies moeten gelden:

1. voor het onderzoek naar de technische echtheid van het document én;
2. voor het onderzoek naar de opmaak en afgifte van het document én;
3. voor het onderzoek naar de inhoud van het document.

In de praktijk komt het echter ook voor dat over de opmaak en afgifte en de inhoud van het document geen oordeel kan worden geveld. In dat geval kan, als de technische echtheid van het document positief is beoordeeld, dit in het voordeel van de vreemdeling wegen als het gaat om de beoordeling van de familierechtelijke relatie. Het betreft dan geen authentiek document, maar een (bepaalde gradatie) van een echt document.

Ook kan het voorkomen dat Bureau Documenten een negatieve waarschijnlijkheid

conclusie trekt ten aanzien van de opmaak en afgifte van het document. Het kan bijvoorbeeld zo zijn dat het document niet bevoegd is opgemaakt en/of afgegeven. Bij de conclusies "hoogstwaarschijnlijk niet", "met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet" en "niet" bevoegd opgemaakt en afgegeven, dient te worden beoordeeld of het overleggen van het document moet worden opgevat als het verstrekken van onjuiste informatie.

In zaken waarin sprake is van bovenstaande situatie wordt in beginsel geen nader onderzoek aangeboden, tenzij de vreemdeling aannemelijk maakt dat hem hier niets te verwijten valt.

Sinds 15 september 2014 maakt Bureau Documenten geen Verklaring van Onderzoek meer wanneer een document "positief" of als "niet te beoordelen" beoordeeld wordt. Het onderzoeksresultaat "positief" of "advies niet mogelijk" wordt na afloop van het onderzoek zichtbaar in BS48.2 (behandelresultaat van Bureau Documenten) in INDiGO. Dit resultaat betekent dat de echtheid van het document positief beoordeeld is, terwijl de opmaak en afgifte óf niet te beoordelen is, óf eveneens positief beoordeeld is. Over de inhoud kan Bureau Documenten vrijwel nooit oordelen. In sommige gevallen stuurt Bureau Documenten een e-mail aan de aanvrager van het onderzoek met aanvullende informatie waarmee rekening gehouden kan worden bij de besluitvorming. Deze mails zijn bestemd voor het intern dossier.

Somalische documenten worden niet erkend en kunnen derhalve niet dienen als bewijs. Wel wordt verzocht de eventueel overgelegde documenten aan Bureau Documenten op te sturen zodat vergelijkingsmateriaal kan worden opgebouwd.

3.1.1 Eén of meerdere document(en) is (zijn) negatief beoordeeld

Voor de nareisprocedure geldt dat bij het overleggen van officiële documenten die negatief zijn beoordeeld, de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld zijn zienswijze hierop te geven ter beoordeling van de vraag in hoeverre dit wel of niet aan hem valt toe te rekenen. Indien de vreemdeling niet aannemelijk maakt dat dit niet aan hem valt toe te rekenen, dan kan de nareisaanvraag worden afgewezen. De enkele verklaring dat de vreemdeling niet wist dat het document vals of vervalst was, of dat het document door tussenkomst van een derde was verkregen, wordt niet als verschoonbaar beschouwd.

Indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat dit niet aan hem is toe te rekenen, dan kan de identiteit en/of familierechtelijke relatie op een andere wijze worden aangetoond of aannemelijk worden gemaakt. Het kan ook zijn dat de vreemdeling alsnog een ander officieel document inbrengt. Dat document dient dan voor nader onderzoek aan Bureau Documenten te worden aangeboden. Dit geldt zowel ten aanzien van documenten om de familierechtelijke relatie mee aan te tonen, als voor identiteitsdocumenten.

Indien Bureau Documenten een document negatief beoordeelt, kan de vreemdeling een contra- expertise laten uitvoeren. Zodra het onderzoeksresultaat van Bureau Documenten beschikbaar is, dient dit aan de aanvrager beschikbaar gesteld te worden, zodat deze de mogelijkheid heeft om contra-expertise uit te laten voeren. De vreemdeling dient dit zo spoedig mogelijk kenbaar te maken bij de zaakverantwoordelijke medewerker van de IND.

3.1.2 Aan de echtheid van het document wordt getwijfeld

Ook kan het voorkomen dat na documentonderzoek nog twijfel over **de echtheid** van de overgelegde documenten bestaat of dat nader documentonderzoek niet heeft kunnen plaatsvinden (bijv. vanwege ontbreken van referentiemateriaal). In het geval dat de twijfel niet te wijten is aan de vreemdeling, kan in de nareisprocedure de identiteit van de nareiziger en/of de familierechtelijke relatie tussen de nareiziger en referent op andere wijze aannemelijk worden gemaakt, bijvoorbeeld door het overleggen van indicatieve documenten. Ook kan de nareiziger in de gelegenheid worden gesteld de identiteit en familierechtelijke relatie aannemelijk te maken middels nader onderzoek.

In specifieke gevallen kan, ook als gelegaliseerde documenten zijn overgelegd of nadat Bureau Documenten de documenten positief heeft beoordeeld, nog twijfel bestaan over

de identiteit en/of de familierechtelijke relatie (en dus twijfel over **de inhoud** van een document). Bij twijfel over de inhoud van het document kan alsnog om andere officiële documenten, of indicatieve documenten gevraagd worden. Ook kan er nader onderzoek worden aangeboden.

In nareiszaken waarin sprake is van tegenstrijdige verklaringen, of andere contra-indicaties, geldt het volgende. De IND biedt geen nader onderzoek aan als er sprake is van een contra-indicatie. Van een contra-indicatie kan sprake zijn als de verklaringen van de vreemdeling en/of referent over (het ontbreken van) documenten tegenstrijdig zijn, valse of vervalste documenten zijn overgelegd, of anderszins onjuiste of misleidende informatie is verstrekt.

3.2 De beoordeling of sprake is van bewijsnood

Als er geen officiële documenten over zijn gelegd, zal beoordeeld moeten worden of er sprake is van bewijsnood. Er kan sprake zijn van bewijsnood als de registers van de burgerlijke stand in het betreffende land niet bestaan, onvolledig of onbetrouwbaar zijn, of als er geen documenten kunnen worden verkregen vanwege de politieke situatie en het om die reden aannemelijk wordt geacht dat het ontbreken van documenten niet aan betrokkenen is toe te rekenen.

In de nareisprocedure is sprake van bewijsnood als betrokkene een plausibele verklaring geeft voor het ontbreken van officiële documenten en niet alsnog van de vreemdeling verwacht kan worden dat hij documenten overlegt (zonder dat hierbij wordt verlangd dat hij zich tot de autoriteiten van het land van herkomst wendt). Hierbij is niet relevant of betrokkene de documenten in het verleden had kunnen verkrijgen. Bij de vraag of bewijsnood kan worden aangenomen, gaat het met name om individuele en op de situatie van betrokkene van toepassing zijnde argumenten waarom hij in het verleden en/of nu niet in het bezit is van de vereiste documenten. Voor de beoordeling of sprake is van bewijsnood wordt hetgeen in algemene bronnen bekend is over (het verkrijgen van) officiële documenten in het betreffende land betrokken. De situatie waarin de vreemdeling zich van de documenten heeft ontdaan, of zeer onzorgvuldig met de documenten is omgesprongen waardoor deze niet meer overgelegd kunnen worden, wordt ten nadele van de vreemdeling meegenomen bij de beoordeling of er sprake is van bewijsnood.

3.3 De beoordeling van indicatieve documenten

Indicatieve documenten zijn in principe alle documenten die niet als officiële documenten worden beschouwd. Het is van belang dat alle beschikbare indicatieve documenten worden overgelegd. Het uitgangspunt is dat de nareiziger indicatieve documenten overlegt die qua aantal (kwantiteit) en bewijskracht als substantieel beschouwd kunnen worden zodat op basis hiervan de identiteit en/of familierechtelijke relatie alsnog aannemelijk kan worden geacht danwel aanleiding geeft om nader onderzoek te doen.

Bij de vaststelling of er substantiële indicatieve documenten over zijn gelegd om de identiteit en/of de familierechtelijke relatie als geloofwaardig, dus voldoende aangetoond, te beschouwen, dient het geheel aan documenten en omstandigheden te worden gezien. Eén enkel indicatief document kan niet tot de conclusie leiden dat de identiteit en/of de familierechtelijke relatie voldoende is aangetoond. Wat in een zaak als doorslaggevend kan worden beschouwd, hangt af van diverse elementen, zoals het aantal en het soort documenten dat is overgelegd. Elk indicatief document wordt naar zijn aard gewogen waarbij niet aan alle indicatieve documenten eenzelfde waarde wordt toegekend. Aan een indicatief document dat op basis van een eigen verklaring is opgemaakt kan minder waarde worden toegekend dan aan een document dat is afgegeven op basis van andere –al dan niet officiële- documenten en/of verklaringen. Ook in gevallen waarin voor de afgifte van het indicatieve document (officiële) systemen zijn geraadpleegd, kan aan het indicatieve document meer gewicht worden toegekend dan wanneer dit niet het geval is.

Het is niet mogelijk om een alomvattende lijst samen te stellen van indicatieve documenten die overgelegd zouden kunnen worden, dat hangt veelal af van de omstandigheden van een zaak.

Aan een door Bureau Documenten positief beoordeeld indicatief document kan aanzienlijk meer waarde worden toegekend dan aan een document dat niet is onderzocht. Uitgangspunt is dat alle indicatieve documenten in origineel worden voorgelegd aan Bureau Documenten.

Ten aanzien van het aannemelijk maken van de identiteit, kunnen bijvoorbeeld de volgende indicatieve documenten worden overgelegd:

- door de (sub-)autoriteiten afgegeven documenten en/of verklaringen waar een pasfoto op staat. Dat kunnen individuele uittreksels zijn, UNHCR documenten of documenten uit derde landen. Aan een document met een pasfoto kan een grotere waarde worden gehecht voor de identiteitsvaststelling dan aan een document zonder foto;
- andere documenten en/of verklaringen waar geen pasfoto op staat, zoals schoolpassen, diploma's, vaccinatieboekjes of getuigenverklaringen;
- andere documenten of verklaringen afgegeven door instanties of organisaties.

Om de familierechtelijke relatie aannemelijk te maken kunnen bijvoorbeeld de volgende indicatieve documenten worden overgelegd:

- documenten afgegeven door (lagere) autoriteiten, instanties of organisaties, bijvoorbeeld traditionele of kerkelijke huwelijksakten;
- door de autoriteiten afgegeven documenten en /of verklaringen die de (huwelijks)relatie bevestigen, zoals een verklaring van een notaris waarin het voltrekken van het traditionele huwelijk wordt bevestigd. Ook verklaringen van bijvoorbeeld UNHCR/ARRA of residence cards waarop beide personen staan vermeld kunnen meegenomen worden;
- andere documenten en/of verklaringen die niet zijn afgegeven door de autoriteiten, bijvoorbeeld verklaringen van het dorps hoofd of andere notabelen;
- beeldend materiaal dat een (huwelijks)relatie onderbouwt, zoals foto's en filmopnames;
- ander bewijs zoals huur- of koopovereenkomsten, andere overeenkomsten;
- bewijs van contact, bijvoorbeeld over de telefoon, sms berichten, WhatsApp berichten;
- andere bewijzen, te denken valt aan financiële transacties, social media, etc.;
- andere documenten of verklaringen afgegeven door instanties of organisaties.

Op basis van het geheel aan overgelegde indicatieve documenten zal beoordeeld worden of deze als substantieel kunnen worden beschouwd en of op basis daarvan de identiteit en/of de familierechtelijke relatie aannemelijk is gemaakt, of dat er nog nader onderzoek nodig is.

Als kanttekening geldt dat een partnerrelatie doorgaans moeilijker met indicatieve documenten te onderbouwen zal zijn. Hiermee wordt rekening gehouden bij de beoordeling van de aanvraag.

Het overleggen van één of meerdere valse en/of vervalste indicatieve documenten – dat wil zeggen documenten die door Bureau Documenten als negatief zijn beoordeeld – wordt beschouwd als een contra-indicatie en kan leiden tot een afwijzing van de aanvraag. In dat geval wordt de nareiziger of referent in de gelegenheid gesteld te reageren op de bevindingen van Bureau Documenten. Hiervoor gelden dezelfde uitgangspunten als voor officiële documenten.

3.4 Nader onderzoek (DNA afdname of ID gehoor)

In de vorige paragraaf zijn de uitgangspunten geschetst ten aanzien van de vraag wanneer er sprake is van bewijsnood, welke waarde aan diverse indicatieve documenten kan worden toegekend, en wanneer de overgelegde indicatieve documenten als substantieel kunnen worden beschouwd. In de onderhavige paragraaf wordt aangegeven op welke wijze de elementen zich tot elkaar verhouden en wat de gevolgen zijn voor het al dan niet aanbieden van nader onderzoek.

In het merendeel van de zaken zal zich één van de volgende situaties voordoen:

- de nareiziger is in het bezit van officiële en echt bevonden documenten die de identiteit en de familierechtelijke relatie met referent aantonen. Indien zich verder geen twijfel voordoet, kan volstaan worden met deze documenten. Indien er om welke reden dan

ook reden voor twijfel is, kan nader onderzoek in de vorm van DNA- onderzoek en/of een identificerend gehoor worden aangeboden.

-als er geen officiële documenten over zijn gelegd ter vaststelling van de identiteit en/of de familierechtelijke relatie, dan worden andere dan officiële documenten, bijvoorbeeld officieuze of indicatieve documenten, betrokken bij de beoordeling of de identiteit van de nareiziger en/of de familierechtelijke relatie met referent aannemelijk zijn gemaakt. Dergelijke indicatieve documenten worden bij de beoordeling van de nareisaanvraag betrokken, ongeacht of er sprake is van bewijsnood. Uitgangspunt bij die vraag is of de indicatieve documenten als substantieel beschouwd kunnen worden. Hierin zijn verschillende situaties mogelijk:

- * wanneer bewijsnood is aangenomen ten aanzien van het ontbreken van officiële documenten én de indicatieve documenten ten aanzien van identiteit en/of familierechtelijke relatie kunnen als substantieel worden beschouwd, kan de identiteit en/of de familierechtelijke relatie op basis hiervan worden aangenomen. Nader onderzoek is dan niet nodig.
- * wanneer bewijsnood is aangenomen, maar de indicatieve documenten ten aanzien van identiteit en/of familierechtelijke relatie zijn onvoldoende substantieel, kan nader onderzoek worden aangeboden. De nareiziger en/of referent wordt dan in de gelegenheid gesteld om de identiteit en/of familierechtelijke relatie middels nader onderzoek aannemelijk te maken.
- * wanneer geen bewijsnood is aangenomen, maar de overgelegde indicatieve documenten ten aanzien van identiteit en/of familierechtelijke relatie kunnen als substantieel worden beschouwd, kan nader onderzoek worden aangeboden.
- * wanneer geen bewijsnood is aangenomen én er geen of onvoldoende indicatieve documenten zijn overgelegd, kan de aanvraag doorgaans zonder nader onderzoek worden afgewezen.

Ten aanzien van het bovenstaande geldt dat de aanvraag wordt afgewezen indien de identiteit of familierechtelijke relatie niet is aangetoond en dienaangaande evenmin sprake is van bewijsnood of substantieel indicatief bewijs. Het kan namelijk zo zijn dat een zaak bijvoorbeeld in beginsel in aanmerking komt voor nader onderzoek ten aanzien van de identiteit, maar er ten aanzien van de familierechtelijke relatie geen officiële documenten over zijn gelegd, er geen sprake is van bewijsnood en ook geen substantiële indicatieve documenten over zijn gelegd. Voor het vaststellen van de familierechtelijke relatie wordt dan conform bovenstaande geen nader onderzoek aangeboden. In een dergelijke zaak zal dan ook geen nader onderzoek worden aangeboden voor de identiteit, nu op voorhand duidelijk is dat de familierechtelijke relatie niet vastgesteld zal worden omdat de nareiziger ten aanzien hiervan niet aan de bewijslast heeft voldaan. Een dergelijke aanvraag wordt afgewezen zonder nader onderzoek. Dat geldt ook andersom. Immers, in de nareisprocedure dient de identiteit van de nareiziger en de familierechtelijke relatie met referent vast te komen te staan. Als op voorhand duidelijk is dat één van de twee elementen niet zal worden vastgesteld, dan komt de aanvraag voor afwijzing in aanmerking.

In alle zaken waarin, gelet op bovenstaande, nader onderzoek kan worden aangeboden, geldt dat hiervan kan worden afgezien als er sprake is van een contra-indicatie. Van een contra-indicatie is in elk geval sprake als er tegenstrijdig is verklaard, of als vage of onduidelijke verklaringen worden gegeven. Er kan ook sprake zijn van een contra-indicatie als er tegenstrijdige verklaringen over indicatieve documenten worden afgelegd of als een indicatief document vals of vervalst blijkt te zijn. Dit geldt ook als de inhoud van een document niet overeen komt met de geschetste feiten. Bijvoorbeeld als de datering van een indicatief bewijs niet valt te rijmen met de verblijfplaats, als er onbevoegd wijzigingen op een kopie geboorteakte zijn aangebracht, etc.. Als in een nareisaanvraag sprake is van één of meerdere contra-indicatie(s), kan de aanvraag worden afgewezen zonder dat de nareiziger en/of referent vooraf in de gelegenheid wordt gesteld om zijn zienswijze hierop te geven. In zaken waarin een rapport van Bureau Documenten ten grondslag zou liggen aan de afwijzing, en dit in de zaak als enige contra-indicatie geldt, wordt de nareiziger of referent in de gelegenheid gesteld hierop te reageren.

3.5. Bijzondere groepen

Bovenstaande geldt als uitgangspunt voor alle nareisaanvragen. Aanvullend daarop geldt voor bepaalde groepen het volgende.

Biologische kerngezinnen

Van een biologisch kerngezin is sprake als 2 personen in een (huwelijks)relatie tot elkaar staan en er uit deze (huwelijks)relatie één of meerdere kinderen zijn geboren. Hierbij zijn twee vormen denkbaar. Bij de ene vorm heeft één van de ouders de rol van referent, en wordt nareis aangevraagd voor de andere (huwelijks)partner en de uit die (huwelijks)relatie geboren biologische kinderen. Bij de andere vorm treedt één van de biologische kinderen op als referent, en wordt een nareisaanvraag gedaan voor de ouders en eventuele biologische broers en zussen.

Voor alle gevallen geldt dat de (huwelijks)relatie tussen de ouders voort dient te duren en zij herenigd willen worden.

In een nareisaanvraag van een biologisch kerngezin geldt als uitgangspunt dat van de nareizigers de identiteit en de familierechtelijke relatie aangetoond dient te worden met officiële documenten. Als er geen officiële documenten overgelegd kunnen worden, dan dient hier een verklaring voor te worden gegeven. Het ontbreken van officiële familierechtelijke documenten en identiteitsdocumenten voor minderjarige kinderen wordt in beginsel niet tegengeworpen. Alleen als er sprake is van uitzonderlijke situaties kan het ontbreken van officiële documenten worden tegengeworpen, bijvoorbeeld in situaties waarin ernstige twijfel is ontstaan aan de nationaliteit van de kinderen en deze twijfel zich uitstrekt tot aan referent. Er zijn ook andere situaties denkbaar waarin het ontbreken van officiële documenten kan worden tegengeworpen. Als hoofdregel geldt echter dat het ontbreken van officiële documenten in het geval van minderjarige kinderen niet wordt tegengeworpen.

In nareiszaken van een biologisch kerngezin geldt dat de identiteit van de na te reizen ouder en de meerderjarige kinderen aangetoond of aannemelijk gemaakt moet worden. Dit gebeurt volgens de in deze werkinstructie beschreven wijze. Ten aanzien van de identiteit van de minderjarige kinderen, alsmede de familierechtelijke relatie van alle kinderen en de familierechtelijke relatie tussen de ouders, geldt in beginsel dat de aanvraag niet wordt afgewezen als officiële of indicatieve documenten hieromtrent ontbreken. Als de identiteit van de na te reizen ouder met officiële documenten is aangetoond, of op andere wijze (al dan niet na nader onderzoek) aannemelijk is gemaakt, dan komt het gezin in aanmerking voor DNA-onderzoek om op deze wijze de onderlinge familierechtelijke relatie aannemelijk te maken. Als de identiteit van de na te reizen ouder niet is aangetoond en deze ook niet aannemelijk is gemaakt, dan kan de nareisaanvraag van die ouder worden afgewezen. In dat geval is er geen sprake meer van een biologisch kerngezin maar van een biologisch gezin. Hetgeen beschreven staat onder het kopje 'Biologische gezinnen waarbij één van de biologische ouders niet zal nareizen' is dan van toepassing.

Voor meerderjarige kinderen, jongvolwassenen, geldt dat zij hun identiteit aan dienen te tonen op basis van officiële documenten, of aannemelijk moeten maken op basis van de in deze werkinstructie beschreven wijze. Als de identiteit van een meerderjarig kind om welke reden niet is aangetoond of niet aannemelijk gemaakt kan worden, wordt de nareisaanvraag van deze persoon afgewezen, ook als dit betekent dat de overige leden van het gezin wel voor nareis in aanmerking komen.

Als één van de biologische kinderen optreedt als referent (in het geval van een alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv)) dan geldt omgekeerd het volgende. De identiteit van de na te reizen ouders dient met officiële documenten te worden aangetoond, of middels bovenstaande werkwijze aannemelijk te worden gemaakt. Voor het aantonen van de familierechtelijke relatie kan DNA-onderzoek worden aangeboden.

Ten aanzien van de biologische broers en zussen van de amv'er geldt als hoofdregel dat het ontbreken van officiële identificerende en familierechtelijke documenten van minderjarige broers en/of zussen in beginsel niet wordt tegengeworpen. Als de identiteit van de ouders met officiële documenten is aangetoond of op andere wijze aannemelijk is gemaakt, zal het gezin in de gelegenheid worden gesteld de familierechtelijke relatie

aan te tonen door middel van DNA-onderzoek. Meerderjarige, jongvolwassen broers en/of zussen moeten hun identiteit aantonen op grond van officiële documenten of op een andere wijze aannemelijk maken. Indien de identiteit van meerderjarige of jongvolwassene broers en/of zussen niet is aangetoond, of niet aannemelijk is gemaakt, kan de aanvraag van deze personen worden afgewezen.

Biologische gezinnen waarbij één van de biologische ouders niet zal nareizen
(bijvoorbeeld wegens overlijden of vermissing)

In zaken waarin één van de (huwelijks)partners als referent optreedt voor de biologische kinderen, maar waarbij de andere ouder niet na wil of kan reizen, geldt het volgende. Ten aanzien van de nareisaanvraag van de minderjarige kinderen geldt in beginsel dat hun identiteit en familierechtelijke relatie aangetoond of aannemelijk gemaakt dient te worden volgens bovenbeschreven wijze. Er moet aangetoond of aannemelijk worden gemaakt wie het kind is en wie de biologische ouders zijn. Indien er sprake is van minderjarige kinderen, zal de achterblijvende ouder een toestemmingsverklaring dienen te ondertekenen. Ook hiervoor is het van belang dat de identiteit van die ouder vast komt te staan, en dat de familierechtelijke relatie tussen die ouder en het kind vast staat.

In het geval dat dit niet aangetoond kan worden middels officiële documenten, zal, conform bovenstaande werkwijze, gevraagd worden naar de redenen daarvan (bewijsnood) en zal de in het buitenland achterblijvende ouder in de gelegenheid worden gesteld zijn identiteit en de familierechtelijke relatie met het kind aannemelijk te maken met indicatieve documenten. Volgens bovenstaande werkwijze kan aan die ouder ook de mogelijkheid worden geboden om zijn identiteit en/of de familierechtelijke relatie met het kind middels nader onderzoek aannemelijk te maken. In gevallen waarin de achterblijvende ouder er niet in slaagt zijn identiteit en de familierechtelijke relatie met het kind aan te tonen of aannemelijk te maken, komt het kind niet voor nareis in aanmerking. Immers, er kan dan niet met voldoende zekerheid vastgesteld worden wie de biologische ouders van het kind zijn. Daarmee is de identiteit van het minderjarige kind en de familierechtelijke relatie tussen het kind en de ouders niet aangetoond of aannemelijk gemaakt. Daarnaast geldt dat niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat de persoon die in het buitenland achter blijft, ook daadwerkelijk de biologische ouder is van het desbetreffende kind. Een eventuele toestemmingsverklaring van die persoon is dan van geen waarde omdat niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat die persoon ook daadwerkelijk de ouder is van het minderjarige kind.

In zaken waarin een biologische ouder van het kind is overleden of vermist, geldt allereerst dat aannemelijk gemaakt moet worden dat dit daadwerkelijk de biologische ouder van het kind is. Pas als er geen twijfel bestaat over de familierechtelijke relatie, zal beoordeeld kunnen worden of de vermissing of het overlijden voldoende aannemelijk is gemaakt.

Indien er sprake is van een achterblijvende biologische ouder, dient deze een toestemmingsverklaring te ondertekenen. Indien deze achterblijvende ouder zich niet kan identificeren middels een identiteitsbewijs dat voorzien is van een handtekening, dient de ouder op andere wijze aan te tonen dat hij is wie hij zegt te zijn. Dit kan bijvoorbeeld door middel van een DNA-onderzoek.

Voor nareis van meerderjarige biologische kinderen, jongvolwassenen, geldt dat zij hun identiteit op gangbare wijze aan dienen te tonen, dat wil zeggen met officiële, door de autoriteiten hiertoe afgegeven documenten. De lat voor het aannemen van bewijsnood ten aanzien officiële documenten ligt bij de jongvolwassenen hoger dan bij minderjarige kinderen. Als de jongvolwassene er niet in slaagt om de identiteit en/of de familierechtelijke relatie met referent aan te tonen of aannemelijk te maken volgens bovengenoemde werkwijze, kan –zoals hierboven beschreven, in bepaalde gevallen– nader onderzoek worden aangeboden. De rol van de achterblijvende ouder zal hierbij minder van belang zijn, aangezien deze geen toestemmingsverklaring hoeft te ondertekenen.

In zaken waarin de referent een amv'er is en nareis aanvraagt voor één van de biologische ouders, geldt dat de identiteit van deze ouder aangetoond dient te worden of aannemelijk moet worden gemaakt. Zodra de identiteit van deze ouder is aangetoond of aannemelijk is, kan familierechtelijke relatie aannemelijk worden gemaakt middels DNA-onderzoek. Als de identiteit van de ouder niet is aangetoond, of niet aannemelijk is

gemaakt, kan de aanvraag worden afgewezen.

Voor de overkomst van minderjarige broers en/of zussen van de amv'er geldt dat de na te reizen ouder voor hen als referent optreedt. Voor alle minderjarige broers en zussen geldt dat DNA-onderzoek kan worden aangeboden als de identiteit van de na te reizen ouder vast staat. Conform bovenstaande dient de identiteit van de achterblijvende ouder en de familierechtelijke relatie met de kinderen te worden aangetoond. Tevens dient een toestemmingsverklaring te worden ondertekend.

Ten aanzien van de meerderjarige broers en zussen, jongvolwassenen, geldt dat de lat voor het aantonen van hun identiteit hoger ligt. Zij zullen hun identiteit met officiële documenten moeten aantonen of op een andere wijze aannemelijk moeten maken. Indien de identiteit van meerderjarige broers en/of zussen niet is aangetoond, of niet aannemelijk is gemaakt, kan de aanvraag van deze personen worden afgewezen.

(Huwelijks)partners zonder kinderen

Voor nareisaanvragen van (huwelijks)partners geldt dat zowel de identiteit van de nareiziger als de familierechtelijke relatie tussen de referent en de nareiziger aangetoond of aannemelijk gemaakt moeten worden. In het geval van partners dient daarbij tevens de vraag beantwoord te worden of er sprake is van een duurzame en exclusieve relatie.

4. Asiel

Het aanbieden van DNA-onderzoek kan bij asielprocedures hier te lande aan de orde zijn als betrokkenen niet beschikken over officiële familierechtelijke documenten en zij daarvoor een plausibele verklaring hebben. Van betrokkenen wordt niet verlangd dat zij zich voor documenten tot de autoriteiten van het land van herkomst wenden.

Voor documenten van gezinsleden geldt geen legalisatie-eis.

DNA-onderzoek bij de gezinsleden tijdens asielprocedure van de hoofdpersoon

DNA-onderzoek kan (na vaststelling van bewijsnood) binnen de asielprocedure aan de gezinsleden worden aangeboden indien:

- De gezinsleden tijdens de behandeling van de asielaanvraag van de hoofdpersoon nareizen (zonder mvv);
- De gezinsleden gelijktijdig met de hoofdpersoon zijn ingereisd;
- Tijdens de asielprocedure van de hoofdpersoon blijkt dat de gezinsleden eerder zijn ingereisd. Wel moet vaststaan dat de asielaanvraag van de hoofdpersoon voor inwilliging in aanmerking komt. DNA-onderzoek wordt niet opgestart als de asielaanvraag van de hoofdpersoon wordt afgewezen.

DNA-onderzoek bij alleenstaande minderjarige asielzoekers en nadien opduikende ouder(s)

Ook is het mogelijk om in zaken van alleenstaande minderjarigen DNA-onderzoek aan te bieden als (vermeende) ouder(s) alsnog opduiken. Deze handelwijze vindt echter slechts plaats als er twijfel is over de gezinsband. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn als geen familierechtelijke documenten kunnen worden overgelegd. In afwachting van de uitkomst van het DNA-onderzoek blijft het kind onder voogdij van de Stichting Nidos. Het kind wordt slechts dan overgedragen aan de (gestelde) ouder, als de uitslag van het DNA-onderzoek hiertoe aanleiding geeft. Als de (gestelde) ouder weigert mee te werken aan dit DNA-onderzoek, wordt het kind dus niet overgedragen.

5. Werkwijze DNA-onderzoek

DNA-onderzoek wordt opgestart door de IND-medewerker die de aanvraag in behandeling heeft. Nareizigers kunnen hun DNA materiaal in beginsel afstaan bij de vestiging van de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging waar ze te zijner tijd de mvv op willen halen, in geval van een inwilliging. In zeer bijzondere en schrijnende zaken waarin van de nareiziger niet verlangd kan worden dat deze voor de afname van DNA-materiaal naar de ambassade afreist, kan DNA materiaal worden afgenomen middels tussenkomst van IOM. Het is aan de IND-medewerker om te beoordelen of dit aan de orde is.

Bij de behandeling van individuele zaken onderhoudt de IND-medewerker contact met eventueel het Ministerie van Buitenlandse Zaken (afdeling DCV/VR) en met de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland. Het IND-loket in Utrecht onderhoudt de contacten met het Nederlands Forensisch Instituut (NFI). Dat loket is ook verantwoordelijk voor de afname van DNA-materiaal bij de hoofdpersoon.

5.1 Laboratorium

Het NFI verricht met ingang van 1 augustus 2011 het DNA-onderzoek.

5.2 Financiële bijdrage in het DNA-onderzoek

Per 1 augustus 2011 wordt er aan de vreemdeling geen financiële bijdrage in de kosten van DNA-onderzoek gevraagd. De onderzoeken worden direct door de IND gefinancierd.

5.3 Aanbod DNA-onderzoek

De IND stelt eerst vast aan welke gezinsleden een DNA-onderzoek wordt aangeboden. De hoofdpersoon (veelal referent) geeft aan voor welke personen hij om DNA-onderzoek verzoekt en geeft de IND toestemming om de uitslag van het DNA-onderzoek te gebruiken in de procedure. Als de minderjarige kinderen van de hoofdpersoon zonder wettelijk vertegenwoordiger in het buitenland verblijven, geeft de hoofdpersoon ook toestemming voor de afname van DNA-materiaal (wangslijm) bij hen. Als de hoofdpersoon de verklaring waarin hij toestemming geeft om de uitslag van het DNA-onderzoek te gebruiken in de procedure niet ondertekent, ook niet nadat hij de gelegenheid heeft gehad om dit verzuim te herstellen, zal de aanvraag worden afgewezen.

5.4 Afname DNA-materiaal

De identiteit van de personen bij wie een DNA-onderzoek wordt gedaan, wordt zoveel mogelijk met een verblijfsdocument of een paspoort aangetoond. Indien de nareiziger niet over een dergelijk document beschikt, zal de nareiziger zich kunnen identificeren met een ander, bijvoorbeeld indicatief identificerend document. Voor zover mogelijk is dit ook van toepassing in de asielprocedure. Een uitzondering geldt voor landen waar geen internationaal erkend centraal gezag is (bv. Somalië). Vreemdelingen in de asielprocedure die geen paspoort hebben, kunnen volstaan met een W-document.

5.5 Uitslag DNA-onderzoek en contra-expertise

5.5.1 Handelwijze bij een positieve uitslag

Als de uitslag de biologische afstammingsrelatie bevestigt en aan de overige voorwaarden wordt voldaan, wordt de aanvraag in beginsel ingewilligd.

5.5.2. Handelwijze bij een negatieve uitslag

De hoofdpersoon, die de aanvraag heeft ingediend, wordt in beginsel opgeroepen voor een gehoor, waarbij deze in kennis wordt gesteld van de uitslag van het DNA-onderzoek. Gelet op de gevoeligheid van het onderwerp en de mogelijke consequenties voor de betrokken vreemdelingen, wordt hier zeer zorgvuldig mee omgegaan. Als de uitslag van het DNA-onderzoek negatief is, kan het wenselijk zijn om eerst de moeder te confronteren met de uitslag van het onderzoek en haar om een reactie te vragen.

5.5.3 Contra-expertise

Bij een negatieve uitslag van het DNA-onderzoek kunnen betrokkenen een contra-expertise laten verrichten op het primair afgenomen materiaal. Pas als de hoofdpersoon concrete aanwijzingen levert die duiden op ontstane problemen in het afgenomen materiaal, dient er opnieuw DNA te worden afgenomen. Het DNA-onderzoek in het kader van een contra-expertise wordt gedaan door een laboratorium dat geaccrediteerd is voor het verrichten van DNA verwantschapsonderzoek bij de Nederlandse Raad voor Accreditatie. Voor een actueel overzicht van geaccrediteerde laboratoria wordt verwezen naar de website van de Raad voor Accreditatie (www.rva.nl). Een eventueel beroep in

dit verband op WBN 2009/6 kan niet slagen nu deze enkel ziet op het verkrijgen van de Nederlandse nationaliteit. Hiervoor geldt de Rijkswet op het Nederlandschap als uitgangspunt. Indien een laboratorium niet voorkomt op de lijst van de RvA, hoeft de IND het onderzoek niet te accepteren.

Betrokkenen betalen zelf de kosten van een contra-expertise. Behandel- en koerierskosten die het NFI bij de IND in rekening brengt, moeten op de hoofdpersoon worden verhaald.

5.6 Afsluiting DNA procedure

De uitslag van het DNA-onderzoek wordt door de NFI naar DRV gestuurd alwaar het wordt geupload in INDiGO. De IND is eigenaar van de uitslag en verstrekt desgewenst een kopie van de uitslag aan betrokkenen. De uitslag wordt niet aan derden verstrekt zonder toestemming van de hoofdpersoon. Deze afspraak geldt ook ten aanzien van gemeenten die de uitslag willen hebben voor hun eigen administratie. Het DNA-materiaal van het onderzoek wordt door het laboratorium na zes maanden vernietigd tenzij de IND opdracht heeft gegeven het langer te bewaren.

6. Als de vreemdeling zelf DNA-onderzoek heeft laten verrichten

Als de vreemdeling zelf het initiatief neemt om DNA-onderzoek op te starten en de positieve uitslag hiervan overlegt, beoordeelt de IND of DNA-onderzoek was aangewezen, onder meer gelet op de aannemelijkheid van de identiteit van de ouder(s). In beginsel kunnen de resultaten van een door de vreemdeling zelf geïnitieerd DNA-onderzoek op het moment in de procedure worden geaccepteerd, dat de IND zelf DNA-onderzoek aan zou bieden. Als er dan al DNA uitslag ligt, dan kan deze bij de beoordeling van de nareisaanvraag worden betrokken. Hierbij gelden enkele belangrijke kanttekeningen.

Allereerst moet het onderzoek zijn verricht door een geaccrediteerd laboratorium (zie bovenstaand). DNA-onderzoeken die zijn verricht door andere laboratoria worden niet geaccepteerd. Daarnaast moet voldoende inzichtelijk zijn gemaakt op welke wijze de identiteit van de personen van wie DNA is afgenomen, ter plekke is vastgesteld. Ook dient het vervolg van de procedure met voldoende waarborgen ten aanzien van de identiteit omkleed te zijn, zodat voldoende zekerheid bestaat dat de personen van wie DNA is afgenomen, ook de personen zijn die zich daadwerkelijk bij de ambassade melden. Dit zal in de praktijk lastig zijn om aan te tonen.

7. Werkwijze identificerende vragen

In zaken waarin nader onderzoek wordt aangeboden om de identiteit aannemelijk te maken, zal dit doorgaans plaats vinden door het stellen van identificerende vragen. Deze vragen kunnen van uiteenlopende aard zijn en hebben vooral betrekking op de identiteit van de nareiziger. Ook kunnen vragen gesteld worden over documenten en bewijsnood.

In zaken waarin het niet mogelijk is om de familierechtelijke relatie met DNA vast te stellen, bijvoorbeeld in zaken van (huwelijks)partners zonder kinderen, of bij gezinnen met pleegkinderen, kan een gehoor gehouden worden om de familierechtelijke relatie te onderzoeken.

Zowel voor biologische kinderen als pleegkinderen ouder dan 12 jaar in de nareisprocedure geldt dat in voorkomende gevallen (identificerende) vragen kunnen worden gesteld, om zo de familierechtelijke relatie aan te kunnen tonen.

In alle nareiszaken geldt dat er nader onderzoek in de vorm van een gehoor kan worden gehouden indien er twijfel bestaat aan de gestelde identiteit, of de gestelde familierechtelijke relatie, of de gestelde feitelijke gezinsband. In zaken waarin sprake is van contra-indicaties ten aanzien van de feitelijke gezinsband, bijvoorbeeld als er aanwijzingen zijn dat een jongvolwassene de stap naar zelfstandigheid heeft gezet, kan nader onderzoek plaatsvinden om de feitelijke gezinsband nader te onderzoeken.

Dit geldt ook in zaken als het bijvoorbeeld kinderen betreft uit een eerder huwelijk van de hoofdpersoon of kinderen uit een eerder huwelijk van de partner van de hoofdpersoon.

In gevallen waarin sprake is van kinderen jonger dan 12 jaar kunnen de identificerende vragen worden gesteld aan de ouder of wettelijk vertegenwoordiger dan wel aan andere oudere gezinsleden.

Bij mvv-procedures kan zowel referent als de nareiziger in het buitenland worden geïnterviewd. Het interview kan worden afgenomen door een medewerker van een diplomatieke vertegenwoordiging, een IND medewerker die tijdelijk op de diplomatieke vertegenwoordiging is gestationeerd of door een IND medewerker in Nederland die het interview via een videoconferentie met de nareiziger op de diplomatieke vertegenwoordiging afneemt. Om de identiteit van de nareiziger en/of de familierechtelijke relatie met referent aannemelijk te maken, voorziet de IND de diplomatieke vertegenwoordiging van relevante informatie en van de aan betrokkene(n) in het buitenland te stellen vragen. Deze werkwijze geldt voor zaken waarin een medewerker bij de ambassade degene is die het interview afneemt. Het kan ook voorkomen dat de IND medewerker vanuit Nederland de vragen aan de nareiziger stelt middels Video Conference. Dit gebeurt via een beveiligde verbinding tussen de IND locatie en de diplomatieke vertegenwoordiging. De afweging op welke wijze een gehoor zal worden afgenomen, middels Video Conference of niet, wordt door de behandelend medewerker van de IND gemaakt.

Indien van toepassing, stelt de IND alle benodigde stukken ter beschikking aan de medewerker bij de ambassade die het gehoor gaat afnemen. Gelet op de vertrouwelijkheid van de gegevens wordt hier zorgvuldig mee omgegaan. De nareiziger beantwoordt in persoon de vragen op de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging. In voorkomende gevallen kan het gehoor simultaan worden afgenomen bij de referent in Nederland en de nareiziger in het buitenland. Op de ambassade worden foto's van betrokkenen gemaakt om hun identiteit bij afgifte van de mvv vast te stellen. De interviewer maakt naar aanleiding van het interview een rapport op en verzendt dit aan de zaakverantwoordelijke medewerker bij de IND.

Als op basis van de beantwoording van de vragen geen twijfels bestaan over de identiteit en/of de familierechtelijke relatie, en de (feitelijke) gezinsband, kan (als aan alle andere voorwaarden is voldaan) de aanvraag worden ingewilligd. Als de nareiziger er niet in slaagt om middels nader onderzoek de identiteit en/of de familierechtelijke relatie aannemelijk te maken, zal de aanvraag worden afgewezen. Dat geldt ook in zaken waarin tot de conclusie wordt gekomen dat er geen sprake is van een feitelijke gezinsband, of waarin wordt geoordeeld dat de feitelijke gezinsband als verbroken moet worden beschouwd.

De WI is afgestemd binnen SUA, met JZ, D A&B, D DV (Loket Utrecht en Bureau Documenten), BZ en DMB.